

rokama, kakor mene vidi doma, ko lovim z rokama muhe po mizi. Pa me tudi ne boste videli naslikanega, zakaj jaz lovim metulje z mrežo. In samo mreža moja je že večja, kakor Katrica. In zato je »Angeljček« ne more naslikati, ker je prevelika. Kako bi še le mogel mene naslikati, ki sem že tako velik?

P. Bohinjec.

Ne bodi izbirčen.

(Resnična povest.)

Poslušajte, otroci vi,
Ki si izbirate jedi:
Kar Lukcu se je pripetilo,
Naj boče resno vam svarilo.

Saj ni hudoben Lukec ta,
A jedno hibo pa ima,
Zaman svarijo njega mati:
»Jedi, moj Lukec, ne izbiráti!

Zapomni to si, sinko moj,
Prepirati se s hrano bój;
To mene so kedaj učili,
A stari so le modri bili.«

Tak mati podučili so
Že večkrat sinka preskrbno;
Poholjšanje, se ve, obeta,
A spolnil modrega ni sveta.

O čujte, vže zvoní poldan
Pri župni cerkvi zvon glasan;
Poldansko, vsakdo ve, zvonilo
Znamenje daje za kosilo.

Na mizi skleda vže stoji,
Živahne dece trop hiti,
Da radovedno si ogleda,
Kaj neki obsega širna skleda.

»Joj kaša! kaša!« zakriči
Ivanček in se nasmeji;
»Joj Metka! Lukec! kaša, kaša,
To zdrava je otročja paša.«

A Lukcu se obraz stemni,
V zapečku jezen govori:
»Ne bom jaz jedel ne te kaše,
Naj zobljejo jo kure naše.«

To deček govori drzno
In zraven cepeta z ного;
Zdaj ta, zdaj oni mu ponuja,
A Lukec se še vedno kuja.

»Jej kašo, Lukec, jej!« rekó
Še v zadnjič mati mu mehko,
Se ve, da se jim sinko smili,
Ker mili so, ko vsaka mati, bili.

A oče moder mož in strog,
Skrban roditelj, da-si vbog,
Skrivaj zdaj materi velijo,
Naj Lukca lačnega pustijo.

Besede več ne dé nikdo,
Se žlice slišijo samo,
Še mala Iva nič ne reče,
Ter piha, da se ne opeče.

